

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 1000899913
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1000899913.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič, stavebno-obchodná firma, so sídlom Mešťanská 9, Hodonín, IČO: 10 579 281, Česká republika, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s.r.o., Poľovnícka 4, 900 27 Bernolákovo, proti žalovanému: 1/ Železničné staviteľstvo Bratislava, spol. s.r.o., so sídlom Za stanicou 5, 831 04 Bratislava, IČO: 31 382 533, zastúpeného JUDr. Eduardom Věterníkom, advokátom, Viničná 20, 900 27 Bernolákovo; 2/ JUDr. Ján Benčura, správca konkurznej podstaty spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s.r.o., so sídlom Štefánikova 15, 814 19 Bratislava, IČO: 31 328 750, v konaní o určenie vlastníctva, vydanie veci hmotného investičného majetku a vydanie individuálneho petitu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2019, č. k. 49Cb/24/2000-1118, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2019, č. k. 49Cb/24/2000-1118 p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zo dňa 19.03.2019, č. k. 49Cb/24/2000-1118 prvým výrokom žalobu v celom rozsahu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tretím výrokom rozhodol, že žalovanému 2/ nárok na náhradu trov nepriznáva.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobou, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 21.05.1998, požiadal žalobca o vydanie veci hmotného investičného majetku podľa § 126 Občianskeho zákonníka a súčasne požiadal onariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 až 78 O. s. p. V žalobe uviedol, že žalobca nadobudol vlastníctvo k predmetnému hnutel'nému majetku

sprivatizovanej jednotky Železničné staviteľstvo, š.p., Bratislava, Štefánikova 15, 811 04 Bratislava, IČO: 00 002 984 a to Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30.04.1992, uzavretou medzi Federálnym fondom národného majetku ČSFR, so sídlom v Prahe 7, Nábřeží kpt. Jaroša 1000 a Stavebno-obchodnou firmou A-Z, ul. Gorkého č. 9, Hodonín, IČO: 10 579 281, zast. JUDr. Ing. Dušanom Ďurďovičom, zapísanou v podnikovom registri Mestského súdu v Bratislave, v odd. A, vložka 3383, a to v zmysle Hospodárskeho zákonníka, dňom zápisu 10.10.1991. Žalobca zmenil svoje obchodné meno, a to na JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič - Stavebno-obchodná firma Hodonín, Mešťanská 9, pri nezmenenom IČO: 10 579 281, vedenom na Obchodnom registri Krajského súdu v Brne, oddiel A, vložka 3383. Žalobca vlastníctvo k predmetným hnutelným veciam označených pod písm. A/, por. č.1 až 37 a pod písm. B/, por. č. 1 až 87 písomnej žaloby, nadobudol na základe vyššie citovanej zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 30.04.1992.

3. Žalobca predmetný hnutelný majetok vniesol do užívania spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, s.r.o., Štefánikova 15, Bratislava. Žalobca bol v spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, s.r.o., spoločníkom, vo funkcii generálneho riaditeľa. Z tohto dôvodu všetok majetok so všetkými výhodami z toho plynúcimi, užíval ŽELSTAV, A-Z, s.r.o. Dôkazom toho, že majetok bol len v užívaní je i tá skutočnosť, že predmetný hnutelný majetok, ktorý mal pridelené ŠPZ ešte v auguste 1995, bol vedený na sprivatizovanú firmu Železničné staviteľstvo Bratislava, š.p., na Dopravnom inšpektoráte v Bratislave. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že v auguste 1995 spoločníci a konatelia spoločnosti ŽELSTAV, A Z, s.r.o., V. U. U., V. Z. C., riaditeľ závodu 01 v Bratislave V. B. I. a riaditeľ závodu 02 v Žiline Ing. I. Q., nezákonným spôsobom prepísali predmetný majetok bez súhlasu vlastníka z neexistujúcej firmy Železničné staviteľstvo, š.p., na ŽELSTAV, A-Z, s.r.o., Štefánikova 15, Bratislava. K prepisu na dopravnom inšpektoráte použili na odhlásenie vozidla razítko Železničného staviteľstva, š.p., ktoré už v tom čase neexistovalo.

4. Súčasťou žalobného návrhu bol aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 27.05.1998, č. k. 33Cb/349/1998-65 a uznesením zo dňa 07.07.1999, č. k. 33Cb/39/1998. Prvé uznesenie bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/251/99 zo dňa 19.11.1999.

5. Krajský súd v Bratislave, rozsudkom zo dňa 14.04.2016, č. k. 49Cb/24/2000-839, žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd podrobne rozpisal všetky vydané rozhodnutia v tejto veci, ako aj chronológiu postupov súdov. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Obo/19/2016 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.04.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí okrem iného poukázal na rozhodnutia vydané v konaniach súvisiacich s touto právnou vecou, a to rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a 6Obo/62/2003, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.11.2008 pod sp. zn. 10C/199/1998. V predmetnom rozsudku Okresného súdu Bratislava III sa súd zaoberal s námietkami žalobcu súvisiacimi so zmenami vykonanými v obchodnom registri a faktickým odovzdaním hnutelných vecí. Odvolací súd sa so závermi menovaného súdu prvej inštancie stotožnil v plnom rozsahu, poukázal na ne. Zároveň uviedol, že existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z toho dôvodu nemôže obstať argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na žalovaného 2/ a vlastníkom je naďalej žalobca. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že nebolo možné uznať ani argument žalobcu, že nevnesenie majetku do obchodnej spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., IČO: 31 328 750, so sídlom Štefánikova 15, 814 19 Bratislava, potvrdzuje aj skutočnosť, že nedošlo k zapísaniu zvýšenia základného imania tejto spoločnosti, ktoré ostalo v pôvodnej výške 200.000,- Sk.

6. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie s poukazom na § 59 ods. 3, § 109 ods. 3, § 476 a 477 ods. 1 Obchodného zákonníka a vykonané dokazovanie zistil, že na základe rozhodnutí príslušných orgánov vydaných podľa zákona č. 92/1991 Zb., uzavrel žalobca ako kupujúci s Federálnym fondom národného majetku ČSFR ako predávajúcim, Zmluvu o predaji časti podniku. Predmetom zmluvy bol prevod vlastníckych práv ku všetkým veciam vrátane iných majetkových práv a hodnôt, slúžiacich k prevádzkovaniu privatizovanej jednotky Železničné staviteľstvo Bratislava, stredisko

Bratislava. Na základe uvedenej zmluvy došlo dňa 29.05.1992 k podpisu Zápisu o prevzatí privatizovaného majetku tak žalobcom, ako nadobúdateľom a to v rozsahu inventarizácie hospodárskych prostriedkov, vykonanej ku dňu 30.04.1992.

7. Dňa 23.11.1992 žalobca spolu so svojou manželkou p. Trančíkovou, podpísali zmenu spoločenskej zmluvy spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., kedy žalobca vniesol do spoločnosti, ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo, Štefánikova 15, Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol na základe vyššie uvedenej Zmluvy o predaji časti podniku z 30.04.1992, jej príloh a Zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí s výnimkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území Stará Lesná a Senec. Všetci spoločníci vrátane žalobcu a jeho manželky sa dohodli, že pre spôsob určenia ceny tohto nepeňažného vkladu je rozhodujúca kúpna cena časti podniku vo výške 455.000.000,- Kčs, ktorá je aj cenou (hodnotou) nepeňažného vkladu. Ďalej bolo dohodnuté, že na vklad žalobcu ako spoločníka, sa z ceny nepeňažného vkladu nezapočítava žiadna suma (t. j. výška vkladu a jeho podiel spoločníka zostal bezo zmeny), nakoľko úver prijatý na zapltenie kúpnej ceny vrátane úrokov, nebol do času podpísania zmeny spoločenskej zmluvy uhradený. V bode 16 bolo ďalej dohodnuté, že štatutárnym orgánom spoločnosti sú konatelia, z ktorých každý koná samostatne. Na záver všetci spoločníci splnomocnili konateľov predložiť návrh na zápis zmien, vyplývajúcich z tejto zmeny spoločenskej zmluvy registračnému súdu.

8. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo od toho, že ho nadobudol v rámci privatizácie, pričom toto svoje tvrdenie aj preukázal. Ďalej však tvrdil, že tento privatizovaný majetok nepreviedol do vlastníctva spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., ale mu ho poskytol len do užívania, teda zostal naďalej vlastníkom privatizovaného majetku. Toto tvrdenie s odkazom na zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992, už však podľa krajského súdu žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z toho dôvodu podľa konajúceho súdu nemohla obstať argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. a vlastníkom je naďalej žalobca. Súd prvej inštancie mal za to, že nemožno sa dovolávať neplatnosti úkonu, pokiaľ neplatnosť spôsobí sám účastník, ako vyplýva z listiny a to návrhu na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.12.1992. Tento návrh bol vyhotovený a podpísaný žalobcom. Žalobca preto nemôže namietať neplatnosť titulom neurčitosti podľa § 37 ods. 14 Občianskeho zákonníka.

9. Krajský súd zároveň zistil, že podľa bodu 6 Dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy na spoločnosť ŽELSTAV A-Z, prechádzajú primerane všetky práva a záväzky vzťahujúce sa na nepeňažný vklad - časť podniku podľa bodu 4 zmluvy, vrátane záväzkov z úverovej zmluvy uzavretej s STSP v Bratislave, pobočka Bratislava a Stavebno-obchodnou firmou A-Z Hodonín (neskôr Bratislava) zo dňa 23.07.1992 a zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. XXXXXX/X z 24.07.1992, na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z citovanej úverovej zmluvy č. XXXXXXX.

10. Zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 v zmysle návrhu zo dňa 23.12.1992, registrovalo vtedajšie Štátne notárstvo Bratislava dňa 28.12.1992 rozhodnutím č. R/587/92, ktorým pri zachovaní vecno-právnych účinkov vlastníctvo prešlo dňom 28.12.1992 na spoločnosť ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o., Štefánikova 15, Bratislava. Nemožno preto podľa krajského súdu prihliadnuť k tvrdeniu žalobcu, že predmetom registračného konania boli iba nehnuteľnosti, a to z dôvodu, že registrovaná bola celá zmena spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992. Tvrdenie žalobcu spočívajúce v tom, že zmena spoločenskej zmluvy v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992 je neplatná, je podľa konajúceho súdu nedôvodné, nakoľko privatizáciou - prevodom podniku, prechádzajú na nadobúdateľa všetky práva a iné majetkové hodnoty, ktoré mal štátny podnik v čase jeho privatizácie. Ako dôvodný neuznal krajský súd ani ďalší argument žalobcu, že nevnesenie majetku do obchodnej spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., keďže nedošlo k zapísaniu zvýšenia základného imania tejto spoločnosti, ktoré ostalo v pôvodnej výške 200.000,- Sk. Tu súd prvej inštancie poukázal na to, že už v samotnej zmene spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 bolo výslovne dohodnuté, že na vklad žalobcu sa nezapočítava žiadna suma.

11. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., vznikla 23.07.1992, v ten istý deň sa

vybavil úver a v ten istý deň zaplatila Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, kúpnu cenu privatizovaného majetku (Železničné staviteľstvo š.p. Bratislava) vo výške 454.500.000,- Sk. Preberací protokol existuje medzi úpadcom ŽELSTAV A-Z a Federálnym fondom národného majetku ČSFR. Hnuteľný majetok prešiel na ŽELSTAV A-Z tak, ako všetky práva, povinnosti a záväzky. Potvrdili to audítori a daňové priznania za rok 1992, 1993, ktoré podpísal sám žalobca a žalovaný 2/ odvádzal z vneseného majetku všetky dane, poplatky (keby nebol ich vlastníkom, nemohol by ich odvádzat'), vyplácal mzdy pracovníkom, robili sa účtovné závierky, splácal úvery. V mene úpadcu (žalovaného 2/) odpredal niektoré hnuteľné veci svojej hodonínskej firme (čo by taktiež nemohol urobiť, keby úpadca - žalovaný 2/, nebol ich vlastníkom).

12. Pokiaľ ide o ďalšie, resp. podrobnejšie právne závery odôvodňujúce zamietnutie návrhu, súd prvej inštancie odkázal na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/80/1997-859, v ktorom súd rozhodol o návrhu žalobcu na vylúčenie inej časti privatizovaného majetku z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. V uvedenom konaní krajský súd posudzoval tú istú právnu otázku, teda či existuje právny dôvod, na základe ktorého má žalobca nárok na vydanie privatizovaného majetku. V konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého krajský súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal vlastníctvo k majetku, vydania ktorého sa domáhal. Súd teda dospel k rovnakému záveru, že žalobca všetky hnuteľné veci, ktoré sa nachádzali v tej časti štátneho podniku, ktorý sprivatizoval, vniesol do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. Z rovnakých dôvodov Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 24.09.2003, č. k. 6Obo/62/2003-921 tento rozsudok potvrdil, ako vecne správny s konštatovaním, že „celý majetok, ktorý žalobca získal Zmluvou o predaji podniku zo dňa 30.04.1992, platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., Bratislava.“ Následne dovolanie žalobcu Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29.11.2004, sp. zn. 1ObdoV/9/2004, odmietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.12.2004.

13. Súd prvej inštancie ďalej poukázal aj na právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.05.1997, sp. zn. 2Obo/170/96, v ktorom bolo určené, že žalobca zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným ŽELSTAV, A-Z, vniesol majetok podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy.

14. Súd prvej inštancie tiež poukázal aj na to, že žalobca okrem tejto žaloby, ktorou sa domáhal vydania hnuteľných vecí, ktoré boli obsahom tejto žaloby, podal žalobu aj na Okresný súd Bratislava III, ktorou sa taktiež domáhal vydania hnuteľných vecí, ktoré boli obsahom žaloby. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 11.11.2008, č. k. 10C/199/98-339 túto žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd v Bratislave dotknutý rozsudok potvrdil rozsudkom zo dňa 02.06.2010, č. k. 15Co/178/2008-411. V ňom sa konštatovalo, že „je nesporné, že navrhovateľ JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič, Měšťanská 9, Hodonín, ČR, vniesol do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., všetok majetok, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji privatizovaného podniku Železničné staviteľstvo, š.p., Bratislava, Štefánikova 15 a to so všetkými právami a záväzkami, vrátane záväzku zaplatiť Slovenskej sporiteľni Bratislava úver vo výške 454.500.000,- Sk. Medzi záväzky, ktoré prevzala spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., patrili aj stamiliónové dlhy a pracovnoprávne záväzky. Skutočnosť, že nebola preukázaná existencia zápisnice o odovzdaní a prevzatí predmetného majetku, nie je dôvodom na spochybňovanie vnesenia tohto majetku do predmetnej spoločnosti, keďže zo samotného konania navrhovateľa, ktorý bol spoločníkom predmetnej spoločnosti a zároveň konateľom vyplýva, že užívanie majetku ako také, akceptoval.“ Následne dovolanie žalobcu Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 12.08.2013, sp. zn. 1Cdo/10/2011, odmietol.

15. Krajský súd ďalej uviedol, že opatrením zo dňa 23.02.2004, č. k. 38K/111/95-4415 Krajský súd v Bratislave v právnej veci úpadcu: ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., Štefánikova 15, Bratislava, IČO: 31 328 750, dal správcovi súhlas na vylúčenie nevymožiteľných pohľadávok v celkovej sume 9.975.259,- Sk a materiálových zásob, hmotného investičného majetku a drobného hmotného investičného majetku v celkovej sume 39.711.144,- Sk z konkurznej podstaty, keďže takýto majetok nebolo možné reálne speňažiť. Konkurzný súd podľa § 27 ods. 4 ZKV tieto nevymožiteľné pohľadávky a veci, ktoré nebolo možné predať, vylúčil z konkurznej podstaty, keďže sa u úpadcu fyzicky nenachádzali. Následne

Najvyšší súd SR uznesenie o zrušení konkurzu na majetok úpadcu zrušil v plnom rozsahu z dôvodu, že prebiehajú na jednotlivých súdoch v rámci SR ešte rôzne súdne konania. Súd zároveň zistil, že žalovaný 2/ už nedisponuje žiadnym finančným, ani iným majetkom.

16. Prvoinštančný súd zdôraznil, že nevykonal doplnenie dokazovania podané žalobcom dňa 28.02.2019 na súd (na č. l. 1075) protokolom, ktorým malo dôjsť k odovzdaniu a prevzatíu HIM medzi žalovaným 1/ a 2/, nakoľko tento dôkaz považuje vzhľadom na predmet sporu za nadbytočný. Súd prvej inštancie nevykonal ani doplnenie dokazovania (na č. l. 1075) predložením listín zo strany žalovaného 2/ vo veci predaja HIM z dôvodu, že predmetný majetok bol opatrením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.02.2004, č. k. 38K 111/95-4415, vylúčený zo súpisu konkurznej podstaty, ako aj z dôvodu, že súd nemôže nahrádzať povinnosti žalobcu, uniesť v konaní dôkazné bremeno tvrdených skutočností. Súd tiež nevykonal doplnenie dokazovania ohľadom účtovnej „kmeňovej knihy“ k 30.01.1992 z dôvodu, že táto listina je súčasťou konkurzného spisu sp. zn. 38K 111/95, ktorý bol pripojený súdom ku konaniu sp. zn. 49Cb/24/2000. Súd prvej inštancie nevykonal taktiež doplnenie dokazovania k cenám nárokových položiek navrhované žalobcom, nakoľko posúdenie nároku je otázkou právnou. Na pojednávaní dňa 19.03.2019 súd prvej inštancie prijal uznesenie, že vzhľadom na to, že sporové strany nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, vyhlásil dokazovanie za ukončené.

17. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu nepovažoval za dôvodný, nakoľko bolo preukázané, že žalobca nemá vlastnícke právo k hnuiteľným veciam, nemá právo na ich vydanie a rovnako tak mu nevznikol nárok na priznanie peňažnej náhrady, ktorej sa v konaní domáhal. Súd prvej inštancie z uvedených listín vyvodil nasledovné právne závery:

Tvrdenie žalobcu spočívajúce v neplatnosti zmeny spoločenskej zmluvy - Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992 je nedôvodné v celom rozsahu. Tvrdenie žalobcu, že registračné konanie pred ŠN záznamom - rozhodnutím pod č. R/587/1992 zo dňa 28.12.1992 je neplatné, je nedôvodné v celom rozsahu.

Tvrdenie žalobcu spočívajúce v tvrdení, že predmetom navýšenia nepeňažného vkladu neboli hnuiteľné veci patriace podniku, je nedôvodné.

Žalobca nepreukázal skutočnosti, na základe ktorých by mu svedčalo vlastnícke právo k hnuiteľným veciam - hmotného investičného majetku, ktorých vlastníctva sa v konaní domáha.

18. Naopak, v konaní pred súdom prvej inštancie z obsahu spisu, listín v ňom založených, ako aj záverov vyslovených v odôvodnení rozsudkov Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.09.2003, sp. zn. 6Obo/62/03; zo dňa 14.05.1997, sp. zn. 2Obo/170/96; rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.06.2010, č. k. 15Co/178/2008-411, jednoznačne vyplynul skutkový a právny záver o tom, že sám žalobca vniesol nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., Bratislava a to celý majetok (hnuiteľné aj nehnuiteľné veci) tak, ako ich nadobudol privatizáciou štátneho podniku. Podľa krajského súdu je týmto nepochybné, že vlastníctvo k celému vnesenému majetku prešlo dňom 28.12.1992, rozhodnutím vtedajšieho ŠN pod č. R/587/1992.

19. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

20. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie v znení doplnenia zo dňa 08.05.2019, ktorými žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Eventuálne žiadal žalobca napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že žalobe vyhovie a prizná „eventuálnu hodnotu“ cien, ktorá bola odsúhlasená a určená súdom prvej inštancie v uznesení zo dňa 18.11.2015, č. k. 49/24/2000-804 a zároveň prizná žalobcovi plnú náhradu trov konania.

21. Žalobca vzhliadol porušenie práva na spravodlivý proces v porušení niektorých kogentných práv, porušenia zákazu svojvôle a v porušení práva vysporiadania sa so všetkými relevantnými skutočnosťami. Žalobca poukázal na to, že v napadnutom rozsudku opakovane porušil § 391 C. s. p. tým, že nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozhodnutiach sp. zn. 6Obo/258/98, 6Obo/251/99 s tým, že jedine rozhodnutia správneho súdnictva sú oprávnené rozhodovať o zápisoch vlastníckych práv v katastri nehnuiteľností. Ďalej podľa názoru žalobcu konajúci súd

nerespektoval ani svoj vlastný právny názor vyjadrený v rozsudku zo dňa 10.04.2001, č. k. 49Cb/24/2000-261; ako ani právny názor vyslovený v Stanoviskách obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR č. Obpj 1/99, Obpj 7/2002, či občianskeho kolégia č. Cpj 33/01. Napokon konanie trpí aj takou vadou, kedy súd v konaní podľa žalobcu neskúmal nezákonnosti ohľadom straty technických preukazov za účelom predaja motorových vozidiel s duplikátmi technických preukazov (sp. zn. 49Cb/24/2000).

22. S poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 754/2006 žalobca poukazuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nedostatočné, osobitne pokiaľ ide o neplatnosť právneho úkonu (Dodatok č. 1 k spoločenskej zmluve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. zo dňa 23.11.1992 pod názvom „Zmena spoločenskej zmluvy“, ktorý sa stal právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva spoločnosti žalovaného 2/). Pokiaľ ide o automatické preberanie právnej kvalifikácie má odvolateľ zato, že súdom prijaté závery odporujú ustálenej judikatúre, čím je narušený princíp právnej istoty v zmysle znenia čl. 2 C. s. p.

23. Žalobca v podanom odvolaní opätovne konštatoval, že Dodatok č. 1 k spoločenskej zmluve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. zo dňa 23.11.1992 pod názvom „Zmena spoločenskej zmluvy“, je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu neurčitosti a nedostatku obligatórnych náležitostí vyžadovaných kogentnými právnymi normami. Táto absolútna neplatnosť nastáva ex lege, pôsobí ex tunc a súd na ňu prihliada ex offio. Odvolateľ zdôraznil, že s prihliadnutím na čl. V je zrejmé, že Dodatok č. 1 v sebe inkorporuje prijatý záväzok spoločníka vložiť do spoločnosti nepeňažný vklad vymedzený spôsobom podľa čl. IV ods. 5 a súčasne prejav vôle /rozhodnutie/ všetkých spoločníkov nepeňažný vklad prijať do vlastníctva spoločnosti (namiesto uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti o zvýšení základného imania nepeňažným vkladom). Preto má byť táto časť Dodatku č. 1 vnímaná ako tzv. vecná zmluva, t. j. za taký právny úkon, na základe ktorého má prejsť vlastnícke právo k (ne)hnuteľnostiam z prevádzajúceho na nadobúdateľa za podmienok podľa právnej úpravy a registráciou štátnym notárstvom. Vzhľadom na uvedené má žalobca zato, že Dodatok č. 1 je neurčitý pokiaľ ide o započítanie určitej sumy, ako aj pokiaľ ide o vymedzenie predmetu nepeňažného vkladu. Túto neurčitosť podľa žalobcu nie je možné preklenúť ani pomocou výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka v znení do 27.12.1992.

24. Preto je žalobca toho názoru, že Dodatok č. 1 nemohol byť zákonným právnym titulom na akýkoľvek prevod vlastníckeho práva k (ne)hnuteľnostiam, pretože ide o absolútne neplatný právny úkon. Tento nedostatok Dodatku č. 1, resp. skúmať obsah a účel právneho úkonu pre rozpor so zákonom malo štátne notárstvo v čase spornej registrácie pod č. Rl 587/92 zo dňa 28.12.1992 skúmať na základe zákonom uloženej povinnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je Dodatok č. 1 zároveň ani „vkladu-schopnou“ listinou pre účely konania na katastri nehnuteľností.

25. Inú vadu konania vzhľadom na odvolateľ v tom, že súd prvej inštancie sa pri svojej formulácii svojej právnej kvalifikácie odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.05.1997, č. k. 2Obo/170/1996, ktorý však vykazuje viaceré vady. Prvou je, že na strane žalovaného už nebol žiaden subjekt a druhou, že výroková časť rozsudku je zmätočná a nevykonateľná. Napokon treťou vadou bolo, že súd rozhodoval o zmenenom petite, ktorý však nijako nesúvisel s pôvodným určovacím petitom, čím bola podľa odvolateľa porušená zásada dvojinstančnosti konania. Žalobca zároveň namietol, že súd prvej inštancie nevykonala doplnenie dokazovania k cenám nárokovateľných položiek, nakoľko „posúdenie nároku je otázkou právnou“.

26. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/, h/ C. s. p. je podľa odvolateľa daná tým, že súd prvej inštancie neprihliadol v konaní na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96, ktorým súd určil, že právny úkon žalobcu o vnesení nepeňažného vkladu do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. je neplatný.

27. V závere odvolania poukázal odvolateľ na chyby v písaní pri konštatovaní o zápise žalobcu v podnikovom registri Mestského súdu v Bratislave, odd. A, vložka 3383 v zmysle Hospodárskeho zákonníka.

28. Žalovaný 2/ k podanému odvolaniu žalobcu uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne a so záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje.

29. V prvom rade žalovaný 2/ poukázal na skutočnosť, že žalobca v spore nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu. Zdôraznil, že žalobca majetok, ktorý získal Zmluvou o predaji časti podniku, platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o., IČO: 31 328 750. Na právnom úkone zmeny spoločenskej zmluvy sa podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy a vrátane žalobcu uzatvorili Dodatok č. 1 dňa 23.11.1992, čím podľa názoru žalovaného 2/ vlastníctvo k sporným hnuiteľným veciam žalobca stratil. Potvrdzujú to aj rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a sp. zn. 6Obo/62/2003 s tým, že existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnuiteľným veciam (rozhodnutie OS Bratislava III sp. zn. 10C/119/98 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/178/2008).

30. Žalovaný 2/ ďalej uviedol, že totožný návrh na vydanie hnuiteľného majetku bol predmetom v spore vedenom proti žalovanému 1/ na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C/119/98, ktorý bol v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/178/2008 zamietnutý, kedy bolo aj dovolanie voči tomuto rozhodnutiu odmietnuté /sp. zn. 1Cdo/10/2011/.

31. V ostatnej časti svojho vyjadrenia žalovaný 2/ poukázal na zmeny petitov a skutočnosť, že až spojením predmetu na spoločné konanie rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22NcCb/505/1996, sa stal stranou sporu v tomto konaní. Napadnutým rozhodnutím konajúci súd zamietol návrh v celom rozsahu a v spojení s petitom, ktorý žiada žalobca vydať v prebiehajúcom odvolacom konaní, má žalovaný 2/ zato, že odvolanie bolo podané len voči zamietajúcej časti napadnutého rozsudku, ktorou sa žalobca domáhal nároku na úhradu hodnoty vecí v čiastke 327 314,15 Eur. Zároveň je podľa názoru žalovaného 2/, odvolací petit zmätočný a neurčitý s tým, že žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Keďže žalobca uplatnil voči žalovanému 2/ nárok na úhradu hodnoty vecí vo výške 327 314,15 Eur podaním zo dňa 18.09.2014, je žalovaný 2/ toho názoru, že je takýto nárok žalobcu zároveň aj premlčaný, ktorú námietku vzniesol v konaní opakovane a na nej trvá aj v odvolacom konaní.

32. Pre úplnosť žalovaný 2/ dodal, že úpadca ani nedisponuje žiadnym majetkom, ktorý je predmetom tohto sporu s tým, že predchádzajúci správca všetok majetok úpadcu speňažil. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12.03.2008 schválil konečnú správu o speňažení majetku a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov, ktorú predložil ešte predošlý správca dňa 05.12.2007. Konkurzný súd následne uznesením zo dňa 05.05.2008 rozhodol o rozvrhu výťažku speňaženej konkurznej podstaty.

33. Žalovaný 2/ vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiada, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [(§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto ako vecne správne potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1 a 2 C. s. p.).

35. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

36. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie

dôvody.

37. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnyim skutkovým zisteniam, ako aj vec správne právne posúdil.

38. Predmetom konania v zmysle zmeneného petitu na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06.06.2014, č. k. 49Cb/24/2000-687 v znení doplňujúceho uznesenia zo dňa 21.08.2014, č. k. 49Cb/24/2000-697 je nárok žalobcu, ktorým sa domáha určenia, že je vlastníkom hnuiteľného investičného majetku v celkovej hodnote 219.160,15 Eur. Žalovaný je preto povinný predmetný hnuiteľný investičný majetok vydať žalobcovi vrátane technickej dokumentácie. Ďalej sa domáhal žalobca určenia, že je vlastníkom hnuiteľného investičného majetku označeného v prílohe a v uznesení bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 04.03.1996, sp. zn. 22Cb/505/1996 a žalovaný je preto povinný tento majetok vydať, taktiež vrátane jej technickej dokumentácie.

39. Vo svojom odvolaní žalobca namietal dôvody podľa 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ktorým súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p., pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p., keďže napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

40. Z odvolania vyplýva, že súd prvej inštancie sa mal dopustiť porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces tým, že sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami.

41. Odvolací súd prioritne konštatuje, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní po vrátení veci nepochybil a dostatočne sa zaoberal nedostatkami vytknutými odvolacím súdom v ostatnom zrušovacom rozhodnutí zo dňa 31.10.2017, č. k. 2Obo/19/2016-864. Súd prvej inštancie v zmysle intencií zrušovacieho rozhodnutia vyžiadal spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81Cb/80/1997 za účelom oboznámenia sa s registračnou listinou ŠN v podobe záznamu č. Rl 587/92 zo dňa 28.12.1992, ako aj s návrhom na registráciu zo dňa 23.12.1992. K vyžiadaniu tohto spisu došlo na základe žiadosti konajúceho súdu zo dňa 19.02.2018 (č. l. 881 spisu). O predloženie originálu, resp. kópie predmetnej registračnej listiny ŠN v podobe záznamu č. Rl 587/92 a návrhu na registráciu zo dňa 23.12.1992, boli vyzvané aj všetky strany sporu, t. j. aj žalobca, a to listom konajúceho súdu zo dňa 26.02.2018 (č. l. 884 spisu). Všetky strany sporu následne doložili do spisu kópie požadovaných listín.

42. Súd prvej inštancie pokračoval v konaní a vytýčil pojednávania na dni 10.04.2018, 27.11.2018 (č. l. 1033) a 19.03.2019 (č. l. 1110). Na pojednávaní konanom dňa 10.04.2018 je zo zápisnice (č. l. 977) zrejmé, že konajúci súd oboznámil strany sporu s obsahom zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 31.10.2017, v zmysle ktorého oboznámil strany sporu s listinami založenými do spisu; a to s registračnou listinou ŠN v podobe záznamu č. Rl 587/92 a návrhom na registráciu zo dňa 23.12.1992. Strany oboznámil aj so zmenou spoločenskej zmluvy žalobcu v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992, najmä s bodmi 5 a 6, ako aj Dodatku č. 3 zo dňa 14.12.1992, čl. IV bod 5. Žalobca zároveň na tomto pojednávaní navrhol vykonať ďalšie dokazovanie výsluchom svedkov p. U., V.. K. a p. K..

43. Na pojednávaní konanom dňa 19.03.2019 (č. l. 1110) súd prvej inštancie uznesením zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania vypočutím svedkov menovaných vyššie, pretože skutočnosti, ktoré mali byť vypočutím preukázané, sú v dostatočnej miere preukázané listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a preto ich vykonanie nie je z hľadiska hospodárnosti a účelnosti konania účelné a nie je potrebné ich zistenie. Konajúci súd dodal, že p. U. bola prítomná na predchádzajúcich pojednávaniach vo veci, čo je zrejmé aj zo zápisnice z pojednávania (č. l. 978), čo zakladá navyše neprípustnosť jej výpovede.

44. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 19.03.2019 pristúpil k vykonaniu dokazovania registračnou listinou ŠN v podobe záznamu č. Rl 587/92 a návrhom na registráciu zo dňa

23.12.1992; zmenou spoločenskej zmluvy žalobcu v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992, najmä s bodmi 5 a 6, ako aj Dodatkom č. 3 zo dňa 14.12.1992, čl. IV bod 5. Všetky strany sporu vyzval k návrhu na doplnenie dokazovania a uistil sa, či majú doručené všetky listinné dôkazy. Uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a vyzval strany sporu na záverečné slovo.

45. Obsah vyššie uvedených zápisníc zo dňa 10.04.2018 a 19.03.2019 svedčí o tom, že súd prvej inštancie postupoval takým spôsobom, ktorým všetkým stranám vytvoril procesnú možnosť realizovať všetky prináležiace procesné práva, ktoré im v zmysle Civilného sporového poriadku vyplývajú. Je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že prvoinštančný súd vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky predložené dôkazy, ktorými sa riadne zaoberal. Odvolateľom namietaná vada, ktorou by sa konajúci súd nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, sa neprejavila, z ktorého dôvodu odvolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým nemalo dôjsť k vysporiadaniu sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré by mohli prispieť k náležitému objasneniu veci.

46. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.).

47. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.).

48. Po vykonaní dokazovania krajský súd spor právne posúdil s odkazom na § 59 ods. 3, § 109 ods. 3, § 476 a 477 ods. 1 Obchodného zákonníka a návrh žalobcu zamietol.

49. Tak, ako v kasačnom rozhodnutí zo dňa 31.10.2017, č. k. 2Obo/19/2016-864, odvolací súd ohľadom záverov vyvedených z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, poukazuje na rozhodnutia vydané v konaniach súvisiacich s týmto sporom, a to rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a 6Obo/62/2003, ako aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.11.2008, pod sp. zn. 10C/199/1998. V predmetnom rozsudku Okresného súdu Bratislava III sa súd zaoberal aj s námietkami žalobcu, opätovne uvedenými v jeho odvolaní proti napadnutému rozsudku, a to zmenou vykonanou v Obchodnom registri a faktickým odovzdaním hnutelných vecí. Odvolací súd sa so závermi menovaného súdu prvej inštancie stotožňuje v plnom rozsahu a poukazuje na ne. Zároveň opätovne odvolací súd uvádza a zdôrazňuje, že existencia písomného odovzdávajúceho protokolu, nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z toho dôvodu nemôže obstať viackrát uvádzaná argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na žalovaného 2/, čím vlastníkom sporných hnutelných vecí je naďalej žalobca.

50. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že nebolo možné uznať argument žalobcu, že nevniesenie majetku do obchodnej spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s.r.o., IČO: 31 328 750, so sídlom Štefánikova 15, 814 19 Bratislava, potvrdzuje aj skutočnosť, že nedošlo k zapísaniu zvýšenia základného imania tejto spoločnosti, ktoré ostalo v pôvodnej výške 200.000,- Sk. Tu odvolací súd rovnako ako Okresný súd Bratislava III, v konaní sp. zn. 10C/199/1998, poukazuje na to, že v samotnej zmene spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 bolo výslovne dohodnuté, že „na vklad žalobcu sa nezapočítava žiadna suma a výška jeho vkladu a obchodného podielu zostáva bez zmeny z dôvodu, že ešte nebol splatený úver prevzatý spoločnosťou na splatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku. Z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k zvýšeniu základného imania, nakoľko toto je tvorené súčtom vkladov všetkých spoločníkov a aj v zmenenej spoločenskej zmluve zostala z týchto dôvodov pôvodná výška základného imania 200.000,- Sk.“

51. Súd prvej inštancie po vykonaní zároveň dokazovania zdôraznil, že žalobca žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že privatizovaný majetok nepreviedol do vlastníctva spoločnosti ŽELSTAV, A-Z,

spol. s r.o., ale mu ho poskytol len do užívania, teda zostal naďalej vlastníkom privatizovaného majetku. Konajúci súd pri skúmaní predložených dôkazov navyše uviedol, že nemožno sa dovolávať neplatnosti úkonu, pokiaľ neplatnosť spôsobí sám účastník, ako vyplýva z listiny a to návrhu na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.12.1992. Totiž v zmysle Dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy podľa záverov krajského súdu na spoločnosť ŽELSTAV A-Z, prechádzajú primerane všetky práva a záväzky vzťahujúce sa na nepeňažný vklad s tým, že zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 v zmysle návrhu zo dňa 23.12.1992, registrovalo vtedajšie Štátne notárstvo Bratislava dňa 28.12.1992 rozhodnutím č. R/587/92. Tvrdenie žalobcu spočívajúce v tom, že zmena spoločenskej zmluvy v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23.11.1992 je neplatná, je podľa konajúceho súdu nedôvodné, nakoľko privatizáciou - prevodom podniku, prechádzajú na nadobúdateľa všetky práva a iné majetkové hodnoty, ktoré mal štátny podnik v čase jeho privatizácie. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a odkazuje na ne. Odvolací súd zároveň opätovne pre úplnosť uvádza, že tieto právne a skutkové závery vychádzajú nielen z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, ale aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/80/1997-859, právoplatného dňa 22.12.2004 (potvrdené Najvyšší súd SR dňa 24.09.2003, č. k. 6Obo/62/2003-921, resp. uznesením zo dňa 29.11.2004, sp. zn. 1ObdoV/9/2004). Z právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.05.1997, sp. zn. 2Obo/170/96, v ktorom bolo určené, že žalobca zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným ŽELSTAV, A-Z, vniesol majetok podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy. Z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11.11.2008, č. k. 10C/199/98-339 (potvrdené rozsudkom zo dňa 02.06.2010, č. k. 15Co/178/2008-411, resp. rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2013, sp. zn. 1Cdo/10/2011). Ako aj z rozhodnutia konkurzného súdu vedenom pod sp. zn. 38K/111/95 na Krajskom súde v Bratislave v právnej veci úpadcu: ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., Štefánikova 15, Bratislava, IČO: 31 328 750.

52. Odvolací súd preto po preskúmaní vznesených odvolacích námietok musí konštatovať, že na všetky námietky žalobcu už krajský súd odpovedal a strany sporu nevzniesli žiadne nové námietky, s ktorými by bolo potrebné sa zaoberať. Odpovede na vznesený procesný útok žalobcu sú precízne formulované v rozhodnutí súdu prvej inštancie v nadväznosti na už vyslovené závery formulované v rozhodnutí najvyššieho súdu v prejednávanom spore.

53. Tu len odvolací súd k žalobcom namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia a nedostatočne zistenému skutkovému stavu uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

54. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

55. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

56. Z rozhodnutí ESEĽP (tu najmä Hirvisaari v. Fínsko, Tatishvili v. Rusko) ako aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 131/2010 možno vyvodiť, že ak sú v odvolaní uvedené argumenty resp. námietky smerujúce proti právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, proti nedostatočnému alebo nepreskúmateľnému odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie, proti neúplnosti alebo nesprávnosti

skutkových zistení súdu prvej inštancie alebo námietky namietajúce porušenie povinnosti súdu prvej inštancie vyplývajúcej z predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd sa musí s týmito argumentmi v odôvodnení svojho rozhodnutia samostatne a dostatočne vyrovnáť. Tento záver však platí výlučne za situácie, že nejde o tie isté argumenty, ktoré už boli stranami sporu uplatnené počas prvoinštančného konania a s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí už dostatočne vyrovnal.

57. Odvolací súd však v odvolaní žalobcu nevzhladol žiadnu otázku, ktorá by už v konaní nebola preskúmaná, a na ktorú by strany sporu nedostali odpoveď v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom podstatným je, že v konaní nedošlo k žiadnej zmene zisteného skutkového stavu.

58. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako nedôvodné. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 365 ods. 1 písm. e/, h/ C. s. p., nemožno považovať to, že konajúci súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013), a nevykonal dôkazy, ktoré považoval žalobca za relevantné pre úplné zistenie skutkového stavu s na to nadväzujúcim právnym posúdením.

59. K odvolacej námietke, podľa ktorej mal konajúci súd opakovane porušiť § 391 C. s. p. tým, že nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozhodnutiach sp. zn. 6Obo/258/98, 6Obo/251/99; svoj vlastný právny názor vyjadrený v rozsudku zo dňa 10.04.2001, č. k. 49Cb/24/2000-261; ako ani právny názor vyslovený v Stanoviskách obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR č. Obpj 1/99, Obpj 7/2002, či občianskeho kolégia č. Cpj 33/01, či skúmanie zákonnosti ohľadom straty technických preukazov za účelom predaja motorových vozidiel s duplikátmi technických preukazov (sp. zn. 49Cb/24/2000); odvolací súd zdôrazňuje, že predmet tohto konania tvorí nárok žalobcu, ktorým sa domáha určenia, že je vlastníkom hnutelného investičného majetku, resp. vydania tohto majetku. Z tohto dôvodu bolo kľúčovou a rozhodujúcou otázkou zistenie, či žalobca účinne vniesol nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., Bratislava tak, ako ich nadobudol privatizáciou štátneho podniku. Až sekundárnou otázkou boli zistenia, na ktoré vyššie uvedenou námietkou v podanom odvolaní žalobca odkazuje s tým, že tieto otázky bol oprávnený konajúci súd riešiť sám ako otázky prejudiciálne, ktoré vyhodnotil zákonom akceptovaným spôsobom, a to s odkazom na závery plynúce z iných konaní. V takomto postupe nevzhladol odvolací súd žiadne pochybenie, čím ani takto formulované odvolacie námietky žalobcu, nie je možné považovať za dôvodné.

60. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že konajúci súd zdôvodnil, prečo nevykonal doplnenie dokazovania : a/ protokolom, ktorým malo dôjsť k odovzdaniu a prevzatíu HIM medzi žalovaným 1/ a 2/ (návrh žalobcu na č. l. 1075 spisu); b/ predložením listín zo strany žalovaného 2/ vo veci predaja HIM (návrh žalobcu na č. l. 1075 spisu); c/ preskúmaním účtovnej „kmeňovej knihy“ k 30.01.1992; d/ dokazovaním cien nárokovaných položiek. Ďalej krajský súd dôrazne uviedol, prečo neakceptoval ani návrh žalobcu na vykonanie dokazovania svedeckými výpoveďami, ktorý návrh podal na pojednávaní dňa 10.04.2018, t. j. po zrušení skoršieho rozhodnutia krajského súdu a vrátení veci na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že postup súdu prvej inštancie nie je zaťažený vadou vyvodzovanou podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. Osobitne pritom odvolací súd odkazuje na uznesenie krajského súdu vydané na pojednávaní dňa 19.03.2019, kedy krajský súd vzhľadom na to, že sporové strany nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, vyhlásil dokazovanie za ukončené.

61. K ďalšej námietke žalobcu vyvodenej podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p., podľa ktorého je odvolanie prípustné, ak konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že túto inú vadu vzhladol odvolateľ v tom, že krajský súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996. Uvedené rozhodnutie podľa názoru odvolateľa vykazuje tri vady, na ktoré odvolateľ v podanom odvolaní podrobne poukázal. Odvolací súd zdôrazňuje,

že ani jemu, ako ani súdu prvej inštancie neprislúcha právoplatne ukončené konanie a závery v ňom prijaté žiadnym spôsobom revidovať či podrobiť skúmaniu, z ktorého dôvodu na takto vznesenú odvoláciu námietku nemohol prihliadnuť. Zároveň ak odvolateľ poukázal na prípadné chyby v písaní pri konštatovaní o zápise žalobcu v podnikovom registri Mestského súdu v Bratislave, odd. A, vložka 3383 v zmysle Hospodárskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že takéto chyby nemajú žiadny vplyv na skutkové a právne závery konajúceho súdu, čím nedosahujú intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces, pretože ich náprava je možná bez zásahu odvolacieho súdu.

62. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie neprihliadol v konaní na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96, ktorým súd určil, že právny úkon žalobcu o vnesení nepeňažného vkladu do spoločnosti ŽELSTAV, A Z, spol. s r.o. je neplatný, odvolací súd prioritne poukazuje na vyjadrenie žalobcu zo dňa 05.05.2018 (č. l. 990 spisu), t. j. podané v čase po zrušení skoršieho rozhodnutia krajského súdu a vrátení veci na ďalšie konanie. V bode 42 tohto vyjadrenia žalobca vzniesol osobitnú požiadavku, aby sa konajúci súd okrem iného vysporiadal aj s vyššie uvedeným rozsudkom vydaným v Českej republike. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že rozsudok Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96 sa týkal Miry Trančíkovej ako žalobkyne a JUDr. Ing. Dusana Durďoviča ako žalovaného, resp. sporu medzi fyzickými osobami o určenie neplatnosti právneho úkonu. Tento rozsudok Českej republiky bol predmetom skúmania na Najvyššom súde SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2Obo/170/1996, kedy dospel odvolací súd k záveru, že „rozsudok Českej republiky, ktorým Okresný súd v Hodoníně určil, že úkon navrhovateľa, ktorým vložil ako spoločník ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. nepeňažný vklad do tejto spoločnosti je neplatný pre chýbajúci súhlas manželky Miry Trančíkovej, je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky.“ Rovnako v konaní vedenom pod sp. zn. 6Obo/62/2003 dospel Najvyšší súd SR k záveru, že rozsudkom Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96 sa nebolo potrebné v konaní zvlášť zaoberať, vzhľadom na jeho význam a právny dopad na meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože má „nulitný význam na prijatie právnych záverov“. V tomto konaní odvolací súd zdôraznil, že obsah rozhodnutia sp. zn. 2Obo/170/1996 bol žalobcovi doručený a je mu dobre známy a s dotknutým rozhodnutím českého súdu sa vysporiadal Najvyšší súd SR už dvakrát. Odvolací súd vzhľadom na uvedené dodáva, že na závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutiach zo dňa 14.05.1997, sp. zn. 2Obo/170/1996 a zo dňa 24.09.2003, sp. zn. 6Obo/62/2003, ale aj zo dňa 12.08.2013, sp. zn. 1Cdo/10/2011, súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozhodnutí poukázal. Keďže súčasťou týchto rozhodnutí bolo aj posúdenie rozsudku Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96, nebolo potrebné v napadnutom rozhodnutí krajského súdu venovať dotknutému českému rozhodnutiu osobitnú pozornosť. A to aj vzhľadom na jeho nulitné účinky na území Slovenskej republiky, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje a na vyššie uvedené závery konajúcich súdov v tejto súvislosti, v plnom rozsahu odkazuje. Týmto nie je ani tento odvolací argument žalobcu uvedený v bode 26 tohto rozhodnutia dôvodný, pretože samotný odkaz na rozhodnutia, ktoré riešili (ne)aplikabilitu dotknutého rozhodnutia českého súdu, je dostačujúci a takýmto postupom nemohlo dôjsť v konaní k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. nesprávne posúdenie veci.

63. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19.03.2019, č. k. 49Cb/24/2000-1118, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

64. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnými stranami v odvolacom konaní boli žalovaní, ktorým vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému 1/ však žiadne trovy v súvislosti v odvolacím konaní nevznikli a žalovaný 2/ o náhradu trov nepožiadala.

65. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). Rozsah, v akom sa

rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.